

Otporaš

14. veljače 2023.

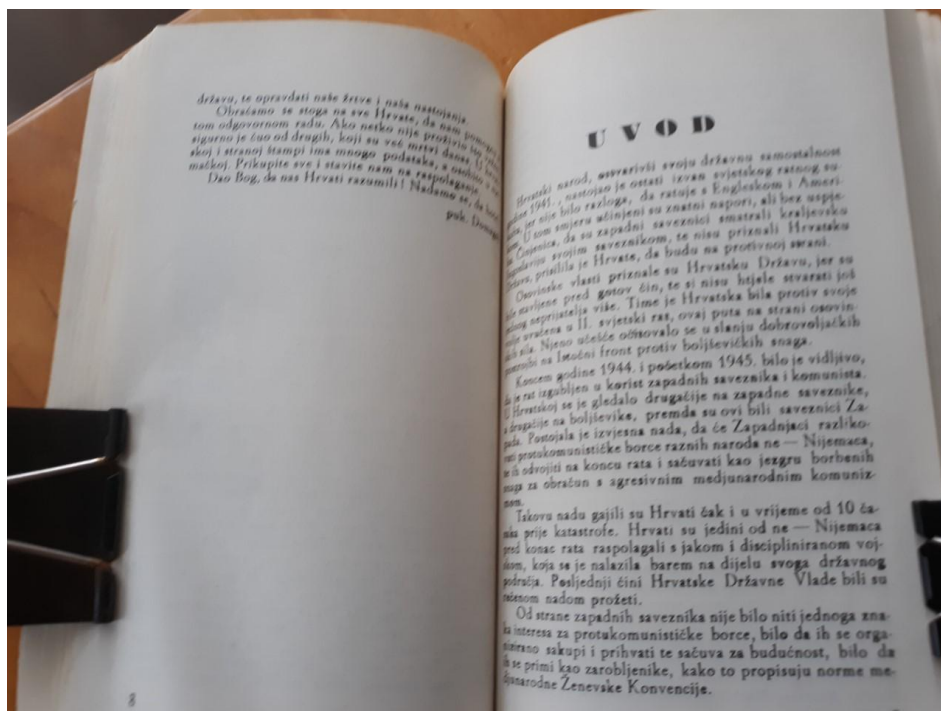
UVOD U OPIS – “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA” – DRINA br. 2 1963. (2.dio)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm
[UVOD U OPIS – “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA” – DRINA br. 2 1963. \(2.dio\) – Otporaš](http://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/)
<https://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/>

Koncem godine 1944. i početkom 1945. bilo je vidljivo, da je rat izgubljen u korist zapadnih saveznika i komunista. (I ovo treba uzeti u povijesni obzir da su Zapadni Saveznici bili saveznici ratnog zločinca Staljina i njegova komunizma a da ih još nitko nigdje nije zabilježio i označio ih kao komunistima zato što su bili Staljinovi saveznici i saveznici internacionalnog komunizma, kao ...
 otporas.com

<https://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/>

UVOD U OPIS “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”., DRINA br. 2 1963. (2. dio)

<https://otporas.com/od-ivan-planine-do-bleiburga-dokumenti-o-povlacenju-hrvatske-vojske-1945-godine-pise-ante-ljekic/>

Hrvatski narod, ostvarivši svoju državnu samostalnost godine 1941., nastojao je ostati izvan ratnih sukoba, jer nije bilo razloga, da ratuje s Engleskom i Amerikom. *(Zato je Poglavnik dr. Ante Pavelić i dao ime prvoj Hrvatskoj Državi u dvadesetom stoljeću: “NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA”, jer bi ona bila NEZAVISNA kao i Švicarska da nas nisu naši hrvatski neprijatelji napali sa svih strana, tako da smo se morali braniti da ne budemo uništeni, mo. Mile Boban, Otporaš.)* U tom smjeru učinjeni su znatni napori, ali bez uspjeha. Činjenica, da su zapadni saveznici smatrali kraljevsku Jugoslaviju svojim

saveznikom, te nisu (*htjeli, mo. Otporaš.*) priznati Hrvatsku Državu, prisilila je Hrvate, da budu na protivnoj strani.

Osovinske vlasti priznale su Hrvatsku Državu, jer su bile stavljene na gotov čin, te si nisu htjele stvarati još jednog neprijatelja više. Tim je Hrvatska bila protiv svoje volje uvučena u II. svjetski rat, ovaj puta na strani osovinskih sila. Njeno sudjelovanje očitivalo se u slanju dobrovoljačkih postrojbi na Istočni front (*kao što to danas čini vlada i Druge Hrvatske Države sa dva (2) inicijala RH koja šalje hrvatske vojnike ondje gdje joj saveznik NATO odredi. Ovo treba uzeti u povijesni obzir U ODRAZU VREMENA a ne uvijek po jugoslavenski i beogradski udarati po Poglavniku i NDH., mo. Otporaš.*) protiv boljševičkih snaga.

Koncem godine 1944. i početkom 1945. bilo je vidljivo, da je rat izgubljen u korist zapadnih saveznika i komunista. (*I ovo treba uzeti u povijesni obzir da su Zapadni Saveznici bili saveznici ratnog zločinca Staljina i njegova komunizma a da ih još nitko nigdje nije zabilježio i označio ih kao komunistima zato što su bili Staljinovi saveznici i saveznici internacionalnog komunizma, kao što su nas Hrvate prozvali, pa čak i danas dok ovo pišem 14 veljače 2023. godine NDH smatraju fašističkom i nacističkom. Mo. Otporaš.*) U Hrvatskoj se je gledalo drugačije na zapadne saveznike, a drugačije na boljševike, premda su ovi bili saveznici Zapada. Postojala je izvjesna, da će Zapadnjaci razlikovati protukomunističke borce raznih naroda ne – Nijemaca, te ih odvojiti na koncu rata i sačuvati kao jezgru borbenih snaga za obračun s agresivnim međunarodnim komunizmom.

Takovu nadu gajili su Hrvati čak i u vrijeme od 10 časaka prije velike katastrofe. Hrvati su jedini od ne – Nijemaca pred konac rata raspolagali s jakom discipliniranom vojskom, koja se je nalazila barem na dijelu svoga državnog područja. Posljednji čini Hrvatske Državne Vlade bili su rečenom nadom prožeti.

Od strane zapadnih saveznika nije bilo niti jednoga znaka interesa za protu komunističke borce, bilo da ih se primi kao zarobljenike, kako to propisuju norme međunarodne Ženevske Konvencije.

Ovaj propust zapadnih vlasti ostaje kakovom svjetskom povjesničaru za “otkriti”, kako je nekih 200 divizija protukomunističkih boraca trebalo drugačije prihvatiti, a ne razoružati ih i najvećim dijelom izručiti komunistima, koji su ih poubijali, a manji dio – vrlo mali dio – bezglavo predati raznim dobrotvornim organizacijama, da ih ove rasprše diljem svijeta. Tu se radi najviše o nama Hrvatima.

Kako se gore spomenuta nada hrvatskog političkog i vojničkog vodstva nije ostvarila, našlo se je hrvatsko političko i vojničko vodstvo pred izborom:

1 – ili napustiti teritorij Hrvatske Države i krenuti s cjelokupnom vojskom u susret Englezima, koji su se približivali i od zapadnih saveznika bili najbliži, te pred njima izvršiti vojničku kapitulaciju.

2 – ili s cjelokupnom vojskom i pučanstvom, koje se dobrovoljno odluči, poći u šume te nastaviti borbu protiv partizana, očekujući daljnji razvoj događaja.

Iz mnogih razloga hrvatsko vodstvo odlučilo se je (premda su mišljenja između generala bila podijeljena) za opću emigraciju.

Odlazak u šume te nastavak borbe protiv partizana, kao saveznika Engleske, Amerike i SSSR – a, stavili bi hrvatsku vojsku kao pobunjenike izvan zakona, jer bi to u ono doba značilo narušavanje svjetskog mira, koji je tada u Europi “proklamiran”, čime bi bilo stavljeno i hrvatsko političko i vojničko vodstvo u stanje bespravnosti.

Ova odluka Hrvatske Državne Vlade teško je pomutila planove jugoslavenskih komunista, jer su oni dobro znali, kakovu bi opasnost za njih predstavljali par stotina tisuća najsnažnijih, najborbenijih i politički najsvjesnijih Hrvata, koji bi sudjelovali u jezgri borbenih krugova protiv internacionalnog komunizma, te su bili odlučili na svaki način zadržati i poubijati, prema riječima Milovana Djilasa, koji je rekao: “**Hrvatska vojska mora umrijeti, da bi Jugoslavija mogla živjeti!**”.

Da bi prikazivanje besprimjernih strahota ovog ubijanja, koje se je vršilo uglavnom od mjeseca svibnja 1945. pa do konca godine 1945., a u manjoj mjeri i kasnije (na stotine mjesta), bilo preglednije i odvijalo se što zornije pred očima čitatelja, upoznajemo u ovom uvodu čitaoca okolnostima, koje su utjecale na tok povlačenja.

Sljedeći (treći 3. dio) je CILJ POVLAČENJA.